

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-10708/2023-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Ivani Požar kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Mirele Dubravec iz Zagreba, Požarinje 12, OIB: 22944073247, zastupane po Igoru Metelku, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. iz Zagreba, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217 zastupanog po Ivi Šućuru, odvjetniku iz Zagreba, radi ništetnosti, nakon održane glavne rasprave zaključene dana 23. travnja 2025. godine, u prisutnosti tužiteljice osobno i punomoćnika tužiteljice odvjetnika Igora Metelka te zamjenika punomoćnika tuženika odvjetničkog vježbenika Franka Žanetića, a po čl. 335. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22 - dalje u tekstu ZPP-a), dana 15. svibnja 2025. godine

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu br.310143 od 16.6.2004., sklopljenog između tužitelja i prednika tuženog, a koja u dijelu čl.5. glasi:
„Korisnik kredita se obvezuje Banci platiti temeljem ovog ugovora sve naknade i troškove sukladno Odluci o kamatama i naknadama Banke....”
te odredba čl.9.20. koja glasi:
„Korisnik kredita može kredit vratiti prijevremeno samo uz posebnu odluku Banke.“

II Nalaže se tuženiku da isplatiti tužitelju iznos od 1.590,14 EUR, zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počev od 4.10.2013. pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.106,18 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15. svibnja 2025. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom dana 16.06.2004. sklopila Ugovor o kreditu prema kojem je tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 93.000,00 CHF prema kupovnom tečaju kreditora s ugovorenim rokom otplate od 20 godina. Navodi da je tuženika naplatio tužiteljici jednokratnu naknadu za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 1.590,14 EUR. Tužiteljica ističe da je Ugovor o kreditu sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, pripremljenom od strane tuženika, kao jače/dominantne ugovorne strane, a tužiteljica ni na koji način nije bila u mogućnosti utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama. Nadalje gornjom odredbom Ugovora o kreditu tuženik je odredio uvjete za prijevremenu konačnu otplatu kredita prema vlastitoj samovoljnoj odluci pa se, dakle, radi o jednostranoj odluci tuženika o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužiteljica mogla utjecati na sadržaj navedene ugovorne odredbe, što dovodi do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je takva odredba ugovora protivna načelu savjesnosti i poštenja, i posljedično ništetna. Stoga svojim zahtjevom predlaže da sud utvrdi ništetnima dio odredbe ugovora u dijelu čl.5. da se korisnik kredita obvezuje Banci platiti temeljem ovog ugovora sve naknade i troškove sukladno Odluci o kamatama i naknadama Banke te odredbu čl.9.20. koja glasi „Korisnik kredita može kredit vratiti prijevremeno samo uz posebnu odluku Banke”. Svojim zahtjevom tužiteljica također potražuje i ukupan iznos od 1.590,14 EUR koji se odnosi na plaćenu naknadu za prijevremenu otplatu, sa zateznim kamatama od dana plaćanja, sve uz naknadu parničnog troška.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor zastare. Navodi da banka ima pravo računati s određenim novčanim priljevom od kamata tijekom ugovorenog razdoblja otplate kredita te općenito krojiti poslovne planove u skladu s očekivanjima sukladno odredbama ugovora o kreditu, pa ako korisnik kredita ne plati iskorišteni iznos novca u vrijeme i na način kako je ugovoreno, banka bi imala pravo zahtijevati i popravljjanje štete koju bi zbog toga pretrpjela. Ističe da se trenutkom prijevremene otplate kredita narušava likvidonosna i kamatonosna struktura bilance tuženika, s obzirom da prijevremenom otplatom tuženik mora predmetno potraživanje izbrisati iz svoje aktive, dok u pasivi t još uvijek ima dugoročnu obvezu iz koje je financiran predmetni plasman za tužitelja. Navodi da se ova operacija ne može izbjeći te se njome izravno uzrokuje smanjenje neto kamatnih prihoda tuženika. Ističe da tuženik 2008. godine, kada je Ugovor sklapan, nije mogao znati hoće li se prijevremena otplata dogoditi niti kakvi će uvjeti biti na tržištu, ukoliko se ona dogodi. Tuženik se stoga mogao isključivo osloniti

na to da će tužitelj u cijelosti ispuniti svoju ugovornu obvezu poštujući ugovoreni otplatni plan, a kao sredstvo svoje zaštite definirao je naknadu od 2% od preostalog - nedospjelog iznosa glavnice, koji iznos predstavlja mehanizam za brzo određenje naknade štete koja će mu u svakom slučaju biti prouzročena prijevremenom otplatom. Smatra da naknada za prijevremenu otplatu nije neodrediva, jer je Ugovorom jasno propisano kako se naknada određuje sukladno Odluci o kamatama i naknadama Kreditora od 20.7.2004., a koja je vrijedila na dan sklapanja kredita, te koja je bila dostupna tužiteljici. Protivi se i visini zahtjeva te predlaže tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troška.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u izračun prijevremene otplate (list 6), potvrdu od 9.10.2013. (list 8), otplatnu tablicu (list 9), otplatni plan (list 16), Ugovor o kreditu od 16.06.2024. (list 21), nalaz i mišljenje vještakinje Petre Blašković (list 62), iskaz tužiteljice (list 78).

4. Ocjenjujući rezultate svih provedenih dokaza, a sukladno odredbi čl. 8 ZPP-a, sud je našao tužbeni zahtjev osnovanim u cijelosti.

5. Nesporna je činjenica da je dana 16.06.2024. sklopljen među strankama ugovor o kreditu u valuti švicarskog franka, kao i to da je prilikom prijevremene otplate tužiteljici naplaćen iznos od 1.590,14 EUR. Sporno je da li se radi o ništetoj ugovornoj odredbi, kao i to da li tužiteljica ima pravo na povrat plaćenog.

6. Člankom 5. Ugovora o kreditu ugovoreno je da se korisnik kredita obvezuje Banci platiti temeljem ovog ugovora sve naknade i troškove sukladno Odluci o kamatama i naknadama Banke, dok je odredbom članka 9.20. ugovoreno da korisnik kredita može kredit vratiti prijevremeno samo uz posebnu odluku Banke. Iz navedenog je vidljivo da u samom Ugovoru nije precizirano koliko ugovorena naknada za prijevremenu otplatu iznosi, niti koliko maksimalno može iznositi.

7. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade za prijevremenu otplatu kredita sud je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice iz čijeg iskaza proizlazi da je predmetni kredit podignula za rješavanje svog stambenog pitanja, njime je kupljen stan u kojem je stanovala do udaje, a kasnije ga je prodala. U to vrijeme bila je zaposlena u tvrtki T-Mobile Hrvatska, nikada nije obavljala nikakvu poduzetničku djelatnost. Kredit je prije vremena zatvorila jer su odlučili stan prodati i prilikom zatvaranja naplaćena joj je naknada. Dobila je jedan papir s obračunom, na njemu je pisalo koliko ta naknada iznosi i o tome nije bilo nikakvih pregovora. Nitko joj nije rekao što se navedenom naknadom podmiruje, odnosno koje troškove plaća, već je to jednosatno trebalo platiti.

8. Sud prihvata iskaz tužiteljice, kao životan i logičan, poglavito u dijelu da je Ugovor bio unaprijed sastavljen i da je u njemu bila određena naknada o kojoj se nije posebno pregovaralo, te iskaz ocjenjuje uvjerljivim i istinitim, pri čemu ni sam tuženik niti ne osporava da se radilo o tipskom ugovoru. Nadalje, sud prihvata navod tužiteljice da o naknadi nije bilo moguće pregovarati, niti je bila informirana na što konkretno se ta naknada odnosi, odnosno koliko će po visini iznositi.

9. Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, dalje: ZPP/03), koji se primjenjuje s obzirom na vrijeme sklapanja Ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno st. 2. istog članka smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, s tim da

trgovac može dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo (st. 4.), što znači da je teret dokaza ove okolnosti na trgovcu. Sukladno čl. 82. ZZP/03, uz ispunjenje navedenih pretpostavki, mogle bi se smatrati nepoštenima, primjerice, i odredba kojom se potrošaču nameću obveze, a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom, a sukladno čl. 83. ZZP/03, prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, pri čemu, sukladno čl. 84. ZZP/03, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Nadalje, sukladno čl. 87. ZZP/03, nepoštena ugovorna odredba je ništetna, s tim da ništetnost ugovorne odredbe ne povlači ništetnost i samog ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe.

10. Iako je sporna odredba naizgled jasna i razumljiva, u smislu obveze tužiteljice na plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita, tužiteljica nije unaprijed bila upoznata s tom odredbom, u ugovoru nije određeno na što se ista odnosi, niti je određena njena visina, već je navedeno da će se ista zaračunati sukladno Odluci o naknadama tuženika, pa se radi o neodređenoj obvezi, što je suprotno i čl. 46. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99 - dalje ZOO/91). Stoga je odredba spornog ugovora, kojom je tuženik za sebe ugovorio plaćanje te naknade, bez da je istovremeno precizno odredio na što se ta naknada odnosi i u kojoj visini ju je tužiteljica u obvezi platiti (tuženik nije dokazao niti da je tužiteljica bila upoznata s navedenom Odlukom, kao ni njen sadržaj), nedovoljno određena te, imajući u vidu i visinu naplaćene naknade, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koja dužniku nije jasna ili je ne može predvidjeti. Tuženik je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu trebao objasniti razloge naplate te naknade i upoznati tužiteljicu s njenom visinom, pojedinačno o tome pregovarati i na taj joj način omogućiti, kao potrošaču, da pristane na takve odredbe ili odbije njihovo ugovaranje.

11. Takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne su i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 12. ZOO/91, jer je za tužitelja ugovorena obveza za koju ne zna na što se konkretno odnosi te je neizvjesna njena visina, a s obzirom na visinu nametnute obveze, dovela je do značajne neravnoteže u ugovornom odnosu.

12. Prema članku 142. ZOO-a opći uvjeti koje odredi jedna ugovorna strana dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

13. Prema članku 1068. ZOO-a korisnik kredita može odustati od ugovora prije nego što je počeo koristiti kredit (stavak 1.), kredit može vratiti i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku (stavak 2.), u oba slučaja korisnik kredita dužan je naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio (stavak 3.), u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti (stavak 4.).

14. Osim pravila o prijevremenoj otplati kredita iz članka 1068. stavak 2. ZOO-a postoji i opća odredba o prijevremenom ispunjenju novčanih obveza propisana u članku 398. ZOO-a. Prema članku 398. stavak 3. ZOO-a dužnik novčane obveze može je ispuniti prije roka, a pravo od iznosa duga odbiti iznos kamata za vrijeme od dana

isplate do dospelosti obveze ima samo ako je na to ovlašten ugovorom ili to proizlazi iz običaja. Iz navedenog proizlazi dužnost korisnika kredita naknaditi banci štetu samo ako ju je banka pretrpjela, kao i zabranu davatelju kredita da korisniku kredita za slučaj prijevremene otplate kredita uračunaju kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti.

15. Slijedom navedenog, sud primjenom odredbe čl. 219. i 221a. ZPP-a smatra da tuženik, na kojem je teret dokaza, prvenstveno nije dokazao visinu štete koju potencijalno trpi zbog prijevremene otplate, niti strukturu te štete, a u konačnici tu štetu nije niti utužio u ovom predmetu.

16. Nadalje, prilikom ocjene osnovanosti navoda tuženika, sud ukazuje i na revizijsku odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-112/2018-2 od 9. ožujka 2022. u kojoj je izraženo stajalište da paušalno pozivanje tužene banke na svoje odluke o naknadama za usluge banke ili opće akte kojima su propisane naknade za prijevremenu otplatu kredita ne predstavlja ništa drugo do li nadoknađivanje dijela kamata koje je banka prema ugovoru trebala dobiti do kraja trajanja ugovora o kreditu, dakle prikrivenu izmaklu dobit. Vrhovni sud Republike Hrvatske pri tome naglašava da je shvaćanje da banke nemaju pravo zahtijevati naknadu koja se sastoji od izmakle dobiti radi gubitka kamata, odnosno da ne smiju potrošačima naplatiti naknadu za prijevremeno (djelomično ili u cijelosti) ispunjenje svoje obveze iz ugovora o stambenom potrošačkom kreditu potvrđeno donošenjem Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj: 101/17) kojim Zakonom se u pravni poredak Republike Hrvatske prenijela Direktiva 2014/17/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. o ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni Direktive 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL. L 60, 28.2.2014.). Pri tome Vrhovni sud Republike Hrvatske naglašava da je, iako se taj Zakon ne primjenjuje na konkretni slučaj (Ugovor o kreditu, kao i u ovom konkretnom predmetu, sklopljen je prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju) evidentno je da je Zakon o stambenom potrošačkom kreditiranju otklonio nedostatke do tada važećeg zakonskog uređenja onemogućivši bankama da penaliziraju potrošače za prijevremeno ispunjenje njihovih obveza te da bi banke imale pravo na naknadu samo onih troškova izravno povezanih s prijevremenom otplate kredita, prije svega administrativnih troškova vezanih uz potrebne radnje u svezi s prijevremenim zatvaranjem kredita i sl., a ne i pravo na posebnu naknadu za prijevremenu otplatu.

17. Stoga, vezano uz odredbu sadržanu u čl. 5.. predmetnog Ugovora o kreditu u kojoj je navedeno da je u slučaju prijevremene konačne otplate banka ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o kamatama i naknadama banke, ovaj sud smatra da je navedena ugovorna odredba nepoštena iz razloga što tuženik nije tužiteljici prije zaključenja Ugovora o kreditu, a niti naknadno, jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenog troška tj. od čega se isti sastoji i u kojem je iznosu određena naknada, a niti je u samom Ugovoru o kreditu igdje navedeno koja je struktura tih jednokratnih troškova. Nadalje sud smatra i da je na taj način tuženik doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj bez mogućnosti utjecanja na sadržaj unaprijed, po tuženiku, pripremljenog Ugovora odnosno na sadržaj navedene odredbe, obzirom da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo.

18. Zaključno, stav je ovog suda da navedena odredba predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu, a posljedično tome i ništetnu ugovornu odredbu, slijedom čega je tuženih u obvezi vratiti ono što je temeljem iste primio.

19. Konačno, u pogledu istaknutog prigovora zastare, valja reći da sud nalazi isti u cijelosti neosnovanim. Naime, Vrhovni sud RH je presudom Rev-x-999/2012 od 10. listopada 2019. promijenio dotadašnje pravno shvaćanje o problemu zastare potraživanja koja nastaju kao posljedica ništavih ugovora navodeći da vrijeme potrebno za zastaru počinje teći tek nakon pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđeno sporno potraživanje, čime je postignut cilj i u većoj mjeri osigurana ravnopravnost sudionika u obveznim odnosima, kao i veća pravna sigurnost. S obzirom da je ovom presudom utvrđena djelomična ništetnost predmetnih ugovornih odredbi, kako je to ranije obrazloženo, to potraživanje koje je obuhvaćeno tužbom nije zastarjelo.

20. Što se tiče visine zahtjeva ista proizlazi iz nalaza i mišljenja vještakinje Petre Blašković, Centar za financijska vještačenja d.o.o. Petre Blašković, na koji stranke nisu imale prigovora, a sud ga je u cijelosti prihvatio kao stručan, obrazložene i utemeljen na pravilima financijske znanosti.

21. Odluka o zateznim kamatama temelji se na odredbi čl. 103 ZOO-a i čl. 277. ZOO-a, a iste su dosuđene od dana kada je tužiteljica obavila plaćanje izlazne naknade, s obzirom da je tuženik kao ugovorna strana bio dužan rukovoditi se načelom savjesnosti i poštenja, a što nije učinio iako je toga morao biti svjestan, pa mu je u svakom slučaju od trenutka predmetne uplate moralo biti poznato da mu taj iznos ne pripada.

22. Temeljem čl. 154 st. 1 ZPP-a, tužiteljici zastupanoj po odvjetniku, a s obzirom na konačno postavljeni tužbeni zahtjev i vrijednost predmeta spora dosuđena je naknada koja se odnosi na: sastav tužbe (Tbr. 7/1) 100 bodova, sastav podneska od 23.02.2024. (Tbr. 8/1) 100 bodova, sastav podneska od 17.12.2024. (Tbr.8/3) 50 bodova te zastupanje na ročištima 28.10.2024. i 23.04.2025. (Tbr. 9/1) po 100 bodova, ukupno 450 bodova odnosno 900,00 EUR. Tom iznosu pridodan je trošak vještačenja u iznosu od 100,00 EUR, te pristojbe na tužbu i presudu od po 53,09 EUR pa ukupan trošak tužiteljice iznosi 1.106,18 EUR, sve primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, Zakona i tarife sudskih pristojbi te čl. 155 ZPP-a.

23. Na tako utvrđeni trošak valjalo je dosuditi zakonske zatezne kamate od dana donošenja odluke po stopi čl. 29 ZOO-a jer trošak ima značaj glavnice, pa obveza naknade toga troška dopijeva s danom donošenja presude, sve u smislu čl. 151 st. 3 ZPP-a.

U Zagrebu 15. svibnja 2025. godine

Sudac:
Ivana Požar

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:
- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno

- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda županijskom sudu.

DNA:

1. tužiteljici po punomoćniku uz rj. o pristojbi na tužbu i presudu od po 53,09 EUR
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30877-846ca**

Kontrolni broj: **05c56-e3abd-8d2f7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Ivana Požar, O=OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.